

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μά δεν ξεχνούσε, έντομεταξύ, και την πραγματικότητα. Κ' η πραγματικότητα αυτή συνωπίζονταν σ' ένα μονάχα γεγονός: "Ότι κ. ντέ Νορθαζύ, για να παντρευτεί τη Σουζέτ, απαλλάχτηκε προηγούμενος απ' την Κλαίρη ντέ Μπρεζόλ, δηλητηριάζοντάς την..."

Τό γεγονός αυτό, δεν είχε ανάγκη φαντασμάτων κι' όπτασιών, για να είνε τρομερό. 'Η Σουζέτ ήταν γυναίκα ενός κακούργου, ενός δηλητηριαστού ανάνδρου. Ναί!... 'Ο άνθρωπος, τόν όποιο διάλεξε για σύζυγό της κι' αγάπησε τόσο τρυφερά, έκανε κάτι τό φορτικό: Μελέτησε κι' εξέτελεσε τό-πιό τρομερό, τό πιό ανάνδρo απ' όλα τά εγκλήματα!...

Κι' αν δεν τόν έπιασε ή άστυνομία, κι' αν δεν τόν έστειλαν στο κάτεργο και στή λαμητρία, αυτό ώφειλόταν... στίς έπιτήδεις προφυλάξεις του... και στόν έρκο πού αναγκάστηκε να δώση ή γρηά Μαγκέ στήν έτοιμοθάνατη άγγελόψυχη κυρία της... "Ένας φόβος τάραζε τώρα ή Σουζέτ: "Αν ό κ. ντέ Νορθαζύ, χρησιμοποιώντας τό δικαίωμα του ώς συζύγου, έρχόταν να ή ζητηση και να την πάρη μαζί του;..."

Αυτός ό φόβος, την έκανε πάντα να τρέμη. Σιγά-σιγά, σκέφτηκε να εξασφαλιστή από αυτόν τό φόβο: "Έπρεπε να φύγη μακριά απ' τό Παρίσι, να ταξιδέψει, να εξαφανιστή!"

Και μια ήμέρα, έπιτέλους, ανήγγειλε στή 'Ισαυρίνα την άπόφασή της, να ταξιδεύη αύριο κιόλας...

'Η εξαδέλφη της, δεν έδειξε έκπληξη γι' αυτό. "Ήταν συνηθισμένη στή ανεξήγητες φαντασιοπληξίες της «μικρούλας» της. Και ή της έλεπε πρόθυμα:

—Φεύγουμε, άφού τό θέλεις... Είμαι σύμφωνη κι' εγώ... Πάμε όπου θέλεις... Δεν με μέλλει αν κακοκοιμούμαι στά ξενοδοχεία, ή αν κακοτρούγω στά εστιατόρια... "Ας άρχίσουμε απ' την 'Ιταλία... "Έπειτα πάμε στή Νορβηγία, κι' όπουδήποτε θέλεις!... Γελούσε συγχρόνως άνοιχτοκαρδιά, ή αγαθή 'Ισαυρίνα. Και πρόσθεσε όστερα:

—'Ωστόσο, ξέρε το από τώρα: Θά πάρω μαζί μου και τόν παπαγάλο μου... Τόν «Σουζόν»... "Έτσι, θά είμαι κατευχαριστημένη κοντά στά δυό μου πειλιάκια: Στή Σουζέτ και στόν «Σουζόν»!

Τήν έπομένη τό πρωί, κι' ενώ ή Σουζέτ ανέβαινε στο άμάξι πού θά τούς πήγαινε στο σταθμό, ένιωθε ανεκλάλητη χαρά στά στήθη της. Και ξεφώνιζε διαρκώς:

—Κάντε γρήγορα!... Θά χάσουμε τό τραίνο!...

Και πραγματικά άργοόσαν, γιατί ή καμαριέρα είχε εσχάσει να βάλη καναθούρι στο κλουβί του παπαγάλου!

—Δεν θάμης, πιστεύω, την άξιωση, ν' αφήσω τό πούλι να ψοφήσθ απ' την πείνα! διαμαρτυρόταν ή 'Ισαυρίνα.

—Ενώ ή άμαξα τέλος, ξεκινούσε, ή Σουζέτ έμπνεε μια νιχτή κραυγή.

—Τι τρέχει; ρώτησε ανήσυχη ή 'Ισαυρίνα.

—Τίποτε... Τίποτε! μουρμούρισε καθησυχασμένη ή Σουζέτ.

Τής είνε φανή, ότι είδε στο βάθος κάποιας πόρτας τόν κ. ντέ Νορθαζύ...

Μά όχι... Θά είχε γελαστή, έξάπαντος. Δεν ήταν στήν έξώπορτα πού άντικρινού μέγαρου, κανένας... Όχιε στο πεζοδρόμιο... Δεν μπορούσε να ήταν εκεί ό "Έμμος, ό σύζυγός της, παραμονεύοντάς την...

—'Ωστόσο, πόσο βιαζόταν να θρεθί μέσα στο τραίνο και να ξεκινήση, ή φτωχή Σουζέτ!...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ' ΜΑΝΤΕΣ

IV

Ταξίδεψαν στήν 'Ελβετία, στή Γερμανία, στήν 'Ιταλία. "Έτρεχαν δώ κι' εκεί, σχεδόν σαν να τις κυνηγούσε κάποιος. Μόλις άρχισαν να περιεργάζονται μια πόλη, έτρεχαν άμέσως στο τραίνο και ταξίδευαν για μια άλλη...

'Η Σουζέτ φοβόταν διαρκώς. Νόμιζε πως ό σύζυγός της, την είχε άκολουθήσει κρυφά στο ταξίδι της αυτό... Φοβόταν μήπως τόν άντίκρυε ξαφνικά, σέ μια στιγμή.

Δεν είχαν γελαστή, ίσως, τά μάτια της, την ώρα πού ξεκινούσε για τό ταξίδι. 'Ο κ. ντέ Νορθαζύ θά την παραμόνευε, κρυμμένος στήν άντικρινή έξώπορτα. Και θά την παρακολούθησε κατόπιν... "Ήταν αίγουρη, ότι έξάπαντος θά την παρακολούθησε... Κι' ότι τώρα την άκολουθούσε διαρκώς παντού!

'Η αλήθεια είνε, ότι καμιά ένδειξις ως τώρα 'δεν έπιβεβαιώνει τούς φόβους της. Ποτέ δεν είχε ξεχωρίσει έναν όποιοδήποτε ταξιδιώτη, πού νάνοιαζε έστω και λίγο με τόν "Έμμο. 'Επίσης, ποτέ δεν είχε δη στά θιβιλία τών ξενοδοχείων τό δυομά του, ούτε και τόν γραφικό του χαρακτήρα, αν τυχόν ταξίδευε με ψευδώνυμο.

Δεν μπορούσε όμως και ν' άπαλλάχτη απ' την ιδέα, ότι ό σύζυγός της τριγύριζε κάπου κοντά. Τόν μάντευε ότι παραμόνευε κάπου, προσέγοντας κιόλας πολύ να μη γίνη άντιληπτός. Στιγμές-στιγμές μάλιστα, της φαινόταν ότι πλησίαζε να της μιλήση.

Και τότε... τότε έφευγε, έφευγε διαστικά σαν να την κυνηγούσαν, απ' την πόλη πού θρισκόταν και στήν όποια μόλις χθές είχε φθάσει! Κι' όσο συλλογιζόταν την ιστορία του εγκλήματος του "Έμμου, τόσο ή φρίκη της κι' ό φόβος της δυνάμωναν.

"Άλλοτε πάλι πίστευε, ότι δεν την παρακολουθούσε εκείνος, αλλά ότι είχε μείνει στο Παρίσι και στο μέγαρο τό όποίο είχε έτοιμο γι' αυτή. Δεν θά τόν έβλεπε έστω και μια φορά, αν εκείνος είχε ταξιδέψει στά μέσα πού ταξίδευε κι' αυτή; "Ασφαλώς θά τόν έβλεπε!... Δεν ήταν δυνατόν να κρύβεται τόσο καλά, ό "Έμμος!

—"Ασφαλώς δεν μ' άκολουθεί, λοιπόν! σκέφτηκε κάποια ήμέρα. Μήπως πέθανε, άραγε;

Αυτό θά τά έξηγουσε όλα... "Ω, βέβαια!... Θά είχε σκοτωθή, λοιπόν!...

Κι' άμέσως είδε μπροστά της μια όπτασία: Τόν "Έμμο, με τό μέτωπό του τρυπημένο από μια σφαέρα, κυλιόμενον κάτω, αίματολούστον! Κι' άκουσε, της φάνηκε μάλιστα ότι άκούσε, και τόν πονεμένο στεναγμό του!...

Τόσο ζωηρή ήταν αυτή ή ψευδαίσθησις της, ώστε ξεφώνισε από τρόμο ή Σουζέτ.

—Τι τρέχει; ρώτησε ανήσυχη ή δεσποινίς "Αδελέν.

'Η Σουζέτ δεν άποκρίθηκε. Δεν είχε άκούσει την έρώτησιν αυτή της εξαδέλφης της. "Έβλεπε ακόμη μπροστά της, την αίματούρεχτη όπτασία... Κι' αισθανόταν... αισθανόταν τόν έαυτό της, άλλόκοτα ευχαριστημένην, ικανοποιημένην, άνακουφισμένην!

Την ώρα πού έτρεχε ακόμη τό τραίνο, είχε δη αυτήν την όπτασία ή Σουζέτ. Μά όταν έφθασαν στο σταθμό... "Όταν κατέβηκαν απ' τό τραίνο... κι' όταν σταμάτησαν στο πρώτο ξενοδοχείο, 'στό όποίο τούς πήγε ή προτίμησης του άμαξήλατου... τότε διαίστηκε ν' αφήσει μόνη την εξαδέλφη της. Κλείστηκε γρήγορα στο δωμάτιό της κι' αναλύθηκε σέ λυγμούς...

"Εκλαιγε, κι' όμως ένιωθε τόν έαυτό της εύνoιασμημένην απ' την τσαγική όπτασία!...

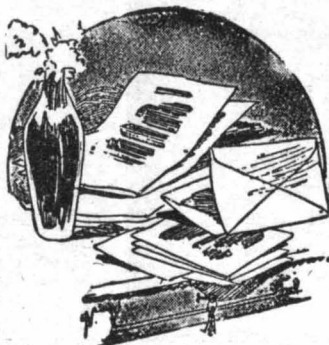
"Όταν τό πρωί ζύπνησε από γυπήματα στήν πόρτα του δωματίου της, φώναξε:

—Ναί!... "Ετοιμάζομαι!... Φεύγομε άμέσως!

'Η 'Ισαυρίνα και σκόπο να μην είχε να ταξιδεύη άμέσως πάλι, αναγκάστηκε να όποκώψη, δίχως να θγάλη μιλιά.

Και ξεκίνησαν πάλι. Μάτιας όμως ρωτούσε τόν έαυτό της, ή Σουζέτ, για πούν άκριβώς λόγο είχε κλάψει τη νύχτα...

"Έπειτα άφηνε πάλι την ιδέα, ότι ήταν δυ-

ιανόν ο "Εβμος νά είχε αυτοκτονήσει. Τό πιό πιθανό απ' όλα ήταν, ότι τήν ἀκολουθοῦσε... κι' ὅτι μία ἡμέρα... κάποια ἡμέρα... θά φανερωνόταν ἐπιτέλους μπροστά της!

Σιγά-σιγά, ἡ ἀγωνία της ἄρχισε νά μαλακώνει. "Αρχισε ἡ Σουζέτ νά χαμογελάει πάλι... Κ' ὕστερα ἀπὸ ὀχτώ μηνῶν ἀδιάκοπα ταξείδια, δέχτηκε τέλος νά μείνουν σ' ἓνα μέρος γιά κάμποσο καιρό ἐξακολουθητικά.

Τό μέρος αὐτό ἄρρεσε πολύ στή δεσποινίδα "Αθελέν, γιατί εἶχε πολλά βασάρθη θουνά κι' ὁ γυνεῖος ἀέρας του θά ὠφελοῦσε πολύ τὸν παπαγάλο της. Κοντά σ' αὐτά τὰ θαυμάσια γιά τήν "Ισαυρίνα πλεονεκτήματα τοῦ μέρους αὐτοῦ, ἦταν κι' ἄλλο ἓνα. Σέ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ κεῖ, ὑπῆρχε καί καζίνο!

"Ἦταν ἡ κοιλιάς τοῦ Νέκαρ, αὐτό τὸ προνομιοῦχο μέρος. Νοίκιασαν, λοιπὸν ἓνα σπιτάκι, κοντά στοῦ δρόμο καί κοντά ἐπίσης στήν ὁδὸν τοῦ Νέκαρ, ὡμορφο, μὲ ξύλινο μπαλκονάκι, τὸ ὅποιο σκιαζόταν ἀπὸ περιπλοκάδες. Ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι τους αὐτὸ καί στήν ἄλλη ὁδὸν τοῦ ποταμοῦ, ὠφνώνταν ἓνα θουνὸ μὲ κοκκινωμένους πλαγιές. Στὴν κορυφὴ του ὑπῆρχαν δύο μικροὶ πύργοι, ἕρε πᾶσι παλιὸν ἀρχοντικὸν φρουρίον.

Τὸ φρούριον αὐτό, ἦταν ἡ "Χελιδονοφυλῆς. Ἀλλὰ στήν κοιλιάς τοῦ Νέκαρ, δὲν ἐπιτρέπεται νά ἐμπιστευταί κανένας στὰ ἐρείπια. Πολλὰ ἀπὸ αὐτά, εἶνε ἐπιδιωρῶμενα μὲ ὅλες τίς νεώτερες ἀνέσεις καί κατοικοῦνται ἀπὸ τίποτε ἰδιοτρόπους θαυμασιὰς τῆς φύσεως καί τῆς "Ιστορίας.

"Ἡ "Χελιδονοφυλῆς λοιπὸν ἦταν κατοικημένη! Ὁ μαρκήσιος ντὲ Τσέλοι-Κάλιτε ἔβρισκε ἐκεῖ μὲ τὸ γιοῦ του, πασάκι ἀκόμη, καθὼς καί μὲ τὸν πολυπληθὲς ὑποσηκτικὸ προσωπικὸν. Τὸ θωάδι, τὰ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Καί κατὰ ἤμους τῆς μεγάλης σκάλας-κι' ἀνάμεσα ἀπὸ διπλὴ σειρά ὑψηλῶν, πού κρατοῦσαν στὰ χέρια των ἀναμμένα δαδιά-ἀνέβαιναν ἀπ' τὰ μαγεῖ-ρεῖα οἱ «μαίτρ-ντ' ὀτέλο», χρυσοστόλιστοι!

Κ' ἦταν ἐπιβλητικὸ τὸ θέαμα τῶν χρυσοστόλιστων «μαίτρ-ντ' ὀτέλο» αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐφεναν σὲ τραπέζι τοῦ κυρίου των-κι' ἐπᾶν σὲ πολυτίμους δίσκους-φασιανούς ὑπερόχα μαγευμένους κι' ἀγριοπετινοὺς ὑπεροχώτερα ψημμένους...

"Ἡ δεσποινὶς "Αθελέν, μιλώντας μία ἡμέρα μὲ τὸν ξενόδοχό του γειτονικοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄλλοτε γκαρσόνι στὴ Βάδη καί καλομιλοῦσε τὰ Γαλλικά, τὸν ρώτησε σχετικὰ γιά τοὺς δύο ἐκείνους πυργίσκους, οἱ ὅποιοι τῆς εἶχαν κινήσει τὴν περιέργειαν.

Τότε ὁ ξενόδοχος, πρόθυμος, καθύπερθε καί τῆς εἶπε ὅλες τίς παραπάνω λεπτομέρειες, τίς σχετικὰς μὲ τὸν πῶρ ἐργὸ αὐτῶν πυργωδῶς ὀπότη: Τὸν μαρκήσιον Τσέλοι-Κάλιτε...

"Ἡ "Ισαυρίνα κατόπιν, διηγόταν τόσο συχνὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία στὴ Σουζέτ καί στὸν παπαγάλο της, ὥστε ἐκείνη, ἂν κι' ἀφηρημένη διαρκῶς, τὴν ἀποστήθηκε ἐπιτέλους.

Μαρκήσιος... Κάτι καλύτερο, ἀκόμη: Ποίγηψ, βασιλικὴ ὀψηλότης ὁ Τσέλοι-Κάλιτε, συγγενεὺντας κιόλας μὲ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς "Ελγολάνδης...

Καί κατὰ καλύτερο ἀκόμη: Ὁ μαρκήσιος αὐτός, ἦταν βασιλεὺς ἄλλοτε τοῦ μικροῦ Σκανδιναβικοῦ κράτους Τσέλοι-Κάλιτε! "Ἦταν ἓνα μικρὸ κράτος αὐτό, μὲ μικρὰ πόλεις πού εἶχαν φτωγὰ σπιτάκια καί μὲ λιγοστὰ εἰσοδήματα πού προερχόντουσαν—κατὰ μέγιστο μέρος—ἀπ' τὰ λιμενικὰ δικαιώματα τῶν πλοίων πού γυρῶσαν ἀπ' τίς παγωμένες θάλασσες.

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, ἦσαν χτισμένα στήν κορυφὴ ἐνὸς ὄρους. Τὸ κτίριό τους ἐμοιάζε μὲ σταδίων τελωνοφυλῆς, τερᾶσπιον τετράγωνο κι' ὀπλὸ καθὼς ἦταν. "Ἡ γῆ καί οἱ κάτοικοι ἀνήκαν στὸ μαρκήσιο-βασιλείον. Μέθυσος, κατὰ τὰ νεανικά του χρόνια, εὐθυσος τύπος, κακὸς, γοησιμοποιῶντες τὰ εἰσοδήματά του γιά δύο σκοποὺς κυρίως: Πρῶτα, γιά νά νύνη τοὺς ὑπέρτερες του μὲ χρυσὲς στολές. Κ' ὕστερα, γιά νά φέρῃ θάνατος ἀπ' τὴ Γαλλία καί τὴν "Ιταλία!

Οἱ θάνατοι αὐτοὶ ἐπαίξαν παντοῦ μὲς δικῆς του συνθέσεως καί μπροστά σ' ἓνα κοινὸ πού τὸ ἀποτελοῦσαν οἱ ὑπάλληλοι κι' οἱ ὑπέρτερες τῶν ἀνακτόρων. Τίς παρορτήσεις αὐτὰς παρακολουθοῦσε κι' ὁ ἴδιος ὁ μαρκήσιος-βασιλεὺς, ἔχοντας στὸ πλεῖός του τὴν ἰδιαιτέρην ἐνδοσυμένη του, μιά πρῶν ὑψηλότερα δηλαδὴ παιδογεία, μὲ γυνὴν χέρια, τὴν ὁποία εἶχε ντύσει σὲ χρυσάφι καί στὰ διαμαντικά!

"Ἦταν κι' ὁ ἴδιος καλλιτέχνης. "Ἐπλάσε μὲ κερί διάφορα κροσάνγλουρα κι' ἀνταλτακίγια. "Ἦταν καί «Μακίννας», γιατί προστάτευε καί διατηροῦσε κοντά του δύο καλλιτέχνες-φωτογράφους, ποιορριμένους ἀποκλειστικὰ νά τὸν φωτογραφοῦν δι-ἀρκῶς σὲ ἀφάνταστη ποικιλία στάσεων καί κινήσεων!...

"Ω, ἦταν σχεδὸν παράφρων αὐτὸς ὁ βασιλεὺς καί σὲ πολλὰς τοὺς πράξεις ἐντελὼς ἡλίθιος. Παγύσαρκος ἀπὸ ἡλικίας εἰκοσι χρόνων ἀκόμη, ἔκδοτος σὲ κάθε εἶδους παραλοῖα καί γουδροκοπία, ἦταν ἓνας τύραννος καμικὸς μαζὺ κι' ἀπαίσιος. Ἀντὶς νά βασιλεύῃ στὸ μαρκιζάτο του αὐτὸ—κρατίδιο μόλις τεσσάρων γιλιάρων ψυχῶν—βασιλεύει στὴ Ρώμη—καί στήν οἰκουμένη...τότε θά ἦταν ἐξάπαντος Νέρων ὡμὸς κατὰ τὴν νεότητά του καί Βιτέλλιος παράφρων στὴ γερωνική του ἡλικία!

"Ἐπιτέλους, πνιγμένος στὰ χρεῖ, μὴν ἐλπίζοντας τίποτε πειὰ ἀπ' τοὺς φόρους, κατεστραμμένος κι' ἀπὸ τίς καταχρήσεις τῶν ἀνεπιτηρήτων ὑπαλλήλων του, ἐγκατελείφθηκε κι' ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του ἀκόμη, πραγματικὸς πρίγκηπος, αὐτοῦς καί στὸν ὅσο καί στὴν ἀξιοπρέπεια. Τὸν εἶχαν ἀφιδάσει πειὰ κι' αὐτοί, γιά τὴν σπατάλη του καί τὴ διαφθορά του καί γιὰ τὴν ἐπιστὴν εἶχε καταστήσει νά δανεισθῇ πεντακάσια φράγκα ἀπὸ ἓνα ἱμπερσοῦριο ὀπερέρτας, χωρὶς νά τοῦ τὰ πληρώσῃ κατόπιν!

Στὰ χεῖλη τῆς ἀπελπίσεως τέλος ὁ μαρκήσιος-βασιλεὺς, ἀναγκάστηκε νά πάρῃ μιά ἡρωικὴ ἀπόφασι: Παραχώρησε τὰ γυρὰ του, τοὺς ἀνθρώπους του, τὰ εἰσοδήματά του καί τὴ δόξα του σ' ἓναν "Εβραῖο τραπεζίτη τῆς Κοπεγχάγης. Ὁ τραπεζίτης αὐτὸς θά ἐκμεταλλεύετο τὸ κρατίδιο γιά δικὸ του λογαριασμό, πληρώνοντας στὸν πρῶν βασιλεῖα ἓνα ὀρισμένο ἐτήσιον εἰσὸ-δμη!

"Ἐκπαιτὸς τώρα καί μισθοδοτούμενος ὁ βασιλεὺς αὐτός, ζοῦ-σε μὲ τοὺς δώδεκα αὐλικούς του—χρυσοστολισμένους κι' ὅμοιους μὲ πηθίκους—καί μὲ τὴν ὑπέρτερην ἐνδοσυμένη του. Μαζὺ του ἐ-πίσης εἶχε καί τὸ γιοῦ του, τὸν ὁποῖο ἀπόκτησε κατὰ τὰ τελευ-ταῖα χρόνια τῆς βασιλείας του μὲ τὴ νόμιμη σύζυνό του. "Ἡ σύ-ζυγός του αὐτὴ ὅμως, ἀληθινὰ κι' εὐγενικὴ ποιότησεως, δὲν ἄσχησε νά πεθάνῃ ὕστερα ἀπὸ λίγων νηρόνων σμῦθῶσι μαζὺ του, παθαίνοντας ἡ δυστυχημένη μαρμαρὸ ἀπὸ ἀνῆϊα καί φρί-κη...

"Ἐκ μαρκήσιος Τσέλοι-Κάλιτε πειὰ ὁ πόλην βασιλείας αὐτῆς ἄσχησε ἀτελείωτα ταξείδια. "Ὁ-που πῆνανε, παρακαλοῦσε συγ-κλιντικὸ ἐνδιαφέρον στήν Κοι-νὴ Γνώμη. "Ἐβρισκε πάντα—καί στὸ Παρίσι καί στὴν Βίβνη καί στὴν Πετροῦπολιν κλπ—σὲ πολυτελέ-στατα ξενοδοχεῖα στὰ ὁποῖα συ-νῆθ' ἦσαν νά καταλύουσιν κ' οἱ διά-φοροι βασιλεῖς τοῦ κόσμου.

"Ἐκεῖ δινόταν τοὺς δημοσι-νοφάνους καί τοὺς ἔδινε σινεντι-εῖς. "Ἡ παρῆντία του πὲρ Ἀκα-δεῖο ἐνὸς θεάτρου, ἀναγγελλόταν τοῖς ἡμέρας πρὶν ἀπ' τὴν ὀρι-σμένη παρῶσά του. Καί κατὰ τὴ θεαυὰ τῆς παραστάσεως, ἐπι-τέλους, ἔβλεπε κανένας ὅλων τὰ θέματα κι' ὅλα τὰ «ὀρνιόν», νά στρέφουν πρὸς τὸ θεωρεῖο του καί νά προσηλώνονται μὲ ζωερὴ περιέργεια στὴν ἀπαίσια του μορφή.

"Ἐκανε ζωὴ πολυθρόνη καί ἐσφαιρὰ ἐξαφανίζονταν. "Ἀφινε ὅμως τότε πίσω του, πληθώρα ἀπὸ πιστωτὰς καί δανειστὰς, οἱ ὅποιοι «χαλοῦσαν τὸν κόσμον» ἔπειτα, γιά νά πληρωθοῦν τὰ ὀφειλόμενα.

Συχνὰ, ἡ ἀρμόδιος πρεσβείας τῶν κρατῶν—στὰ ὁποῖα βασι-λεύει συγγενεῖς του—ἀναγκαζόντουσαν νά πληρώσουν αὐτὰς τὰ χρεῖ του, γιά νά μὴ γίνετο θορυβώδεστερο τὸ σκάνδαλο. Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ μικρὴ ἐπιχορήγησις τοῦ πρῶν ἐστεμμένου μαρκή-σιου πάλι δὲν ἔβρισκε γιά τὴ σπατάλη κι' ἐπιδεικτικὴ ζωὴ του. "Αρχίσε ὅμως—εὐτυχῶς!—νά κουράζεται ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτή. Κ' ἔβρισε, ὅπως ἔλεγε, νά ζήσῃ ὡμορφα καί γαλήνια τὰ γηραιὰ του.

Ταξιδεύοντας λοιπὸν κάποτε στήν κοιλιάς τοῦ ποταμοῦ Νέ-καρ, εἶδε ἔπάνω σὲ θουνὸ κι' ἀνάμεσα στὰ ἔλατα, τὴν «Χελι-δο-φυλῆς». Τοῦ ἄρρεσε, κι' ὁ ἄμείως ἀργότερα ἄρχισε νά διαδίδῃ, ὅτι τὴν ἀγόρασε κιόλας.

"Ἀπὸ ποῖον ὅμως, τὴν ἀγόρασε; "Ἡ ἀπάντησις ἦταν κάπως δύσκολη: Σὲ κανένα δὲν ἀνῆκαν πειὰ τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα. Κ' οἱ κάτοικοι τοῦ Γερμανικοῦ Μέλανος Δρυμοῦ τὰ θεωροῦσαν ὡς «στοιχειωμένα»!

"Ὡστόσο, εἴτε τὰ ἀγόρασε, εἴτε ὄχι, τὰ πῆρε στὴν κατονή του ὁ μαρκήσιος τὰ ἐρείπια αὐτά τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε τὸν νοσηρικὸ πύργον.

"Ἐξωτερικῶς, ἄσχησε τὸ εἰρητικὸ ὅπως ἦταν. "Ἐσωτερικῶς ὅ-μως, ἔκανε διάφορες ἐπισκευὰς καί μεταστροφὰς καί κτῶν-θισε νά σκηματῇ ἔτσι μιά κατοικία ἀνετὴ καί πλουσία. Τὰ ἔ-πιπλα, τὰ στολισματά κι' ἡ ἐφοδίασμός τῆς «ἀβάς» μὲ ἀσθονα κτῶν, τοῦ στολίσαν πολλὰ χρήματα. Διηγοῦνται ὅμως κατὰ τὸ ἔξῃ γασακτορικῶς:

"Ὅτι ἓνα θράδυ, λίγο μετὰ τὸ ἡλιοδασύματα ἦρε ἀπ' τὴ φραγκοφύρτη ἓνας ἐπιπλοποιός. Εἶχε βαρεθῇ νά περιμένῃ τὴν

Εἶδε σὲ μιά ὀπτασία τὸν "Εβμο, μὲ τὸ μὲτωπὸ του τρυπημένον ἀπὸ μιά σφαῖρα!...

έξοφλοι του λογαριασμού του απ' τόν μαρκήσιο και τώλησε να παρουσιασθή ὁ ἴδιος. Ὁ ἀδιόρθωτος πυργοδεσπότης ὅμως, τόσο ὅμως γιὰ τὴν αὐθάδεια τοῦ ἐπιπλοιστοῦ, ὥστε τὸν γκρέμισε ὁ ἴδιος ἀπ' τὴν ἐπάλξεις τοῦ χαμηλοτέρου ἀπ' τοὺς δυὸ πύργους. Τὰ δυὸ τοῦ πόδια μόνον ἔσπασε ὁ ἀτυχὴς ἐπιπλοιστής, ἀλλὰ οὐτὸ ἐ λογαριασμός του ἐξοφλήθηκε πιά, οὐτὲ κ' ἡ Δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του κατάρθωσε ποτὲ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ, τουλάχιστον. Ὁ παράφρων πρῶην ἑοτεμένος εἶχε τὰ πλεονεκτήματα τῆς «ἐπιλωματικῆς αὐλίας» καὶ κατάρθωσε συγχρόνως νὰ παρουσιάσῃ ὁποιεσδήποτε ψευτικὰ-δικαιολογίες, κί, ἔτσι ἔμεινε ἀτιμώρητος!

Ἀπὸ τρᾶ χρόνια τώρα, κατοικοῦσε ὁ μαρκήσιος στὴ «Χελιδονοφωλιά». Ἡ ζωὴ του ὅμως ἐξακολουθοῦσε διαρκῶς ἡ ἴδια: Ἐτρώγε μὲ ἀπληστία καὶ μεθοῦσε καθημερινά, ἐνὺ πλῆθος ὑπηρετῶν, ντυμένον μὲ χρυσοστόλιστες στολές, παρᾶστεκαν στὰ δργιά του. Συχνά, καλοῦσε στὸν πύργο του κί' ὅλους τοὺς σαλτιμπάγκους ποὺ τύχαινε νὰ ξεπεφτῶν στὰ πανηγύρια τὸν γειτονικὸν χωριῶν. Κί' ἀκούγε κανένας, ἐπὶ μιᾷ ἐβδομάδα συνέγεια, νὰ γλεντοῦν, νὰ μεθοῦν καὶ νὰ οὐρλιάζον μεσα στὸν πύργο αὐτὸν-πύργο ἄλλοτε τῶν πανισχύρων θαρῶν τοῦ Νέκαρα-σαλτιμπάγκου, χορευτρίες, κλόουν ἱπποδρόμων, κλπ. Ἐδῶν παραστάσεις ἐκεῖ, γάρνι ποὺ μαρκήσιος κί' ἔπειτα στρωνδόντουσαν στὸ συνεχὲς γλέντι. Τὸ δέκονταν πάλι, γιὰ καμμία καινούρια παραστάσι κί' ἔπειτα τὸ συνέχισαν ὅλοι πὺ ἀγαλιντο καὶ πὺ δργιῶδες ἀπὸ πρὶν. Κί' ἔνα καλὸ πρῶτ ἐπιτέλους, ὁ μαρκήσιος ἐγένησε στοὺς ὑπηρετὲς χαρακτηριστικά: Ἐκείνους τότε πετόσαν μὲ τὴς κλωταῖες ἔξω ἀπ' τὸν πύργο ὅλο ἐκεῖνο τὸ σκυλλόγι, χωρὶς ἐνοῦσται καμμία πληρωμῇ, γιὰ τὴς τόσες παραστάσεις τῶν!

Ἄλλῃ μιᾷ φορὰ πάλι, ὁ μαρκήσιος εἶπε γοητεθῆ μὲ τὸς γυναικαμένους χρυσοστολιστοὺς πηθίκους ἐνὸς ἱπποδρόμου. Κάλεσε τότε τὸν ἱμπερσαόριον στὸν πύργο του κί' ἔπειτα ἀπὸ δλονύχτιο γλέντι —κατὰ τὸ ὅποιο τὸν μισοῖσθε—διαπραγματεύθηκε μαζὺ του νὰ τοὺς ἀνοράσῃ. Ἐρῶσαν οἱ πηθικοὶ πρᾶνυται στὸν πύργο, ἀλλὰ ὁ μαρκήσιος δὲν εἶπε τὸ συμφωνημένο ποσὸν τῶν χρυσιῶν.

Μὲ πολλὰς παρακλήσεις, δέγτηκε τέλος ὁ ἱμπερσαόριος νὰ πληρωθῇ μ' ἓνα πολὺτιμο βασιλικὸν στέμμα—τὸ στέμμα τοῦ ἱακκῆρου. Ἦταν ἦταν θαυσιλεύς—στολισμένον μὲ πληθῶνα τριαντάφυλλων κί' ἄλλων πολυτιμῶν λίθων. Μὰ αὐτὸ τὸ δῆθεν στέμμα, ἦταν πῆστικο. Κί' ἦταν ὁ ἱμπερσαόριος θέλησε—μερικὸς μῆνες ἀργότερα—νὰ τὸ πωλήσῃ στὸν πλουσιώτερο κοσμηματοπώλῃ κάποιος γερμανικῆς μεγαλοπώλεως, συνελθὼν κί' ὠδηγῆθι στὴς φυλάκες ὅς ἀπατεῶν!

Ὅλες ἡ ἀντιτῶν ἐξωφρενικὲς ἱστορίες, διασκέδαζαν ἐξαίρετικά τὴν ἑξάδελφον Ἰσαυρίνα. Κί' ἐκεῖνον πια τὴν διασκέδαζε περισσότερο, ἦταν τὸ ἔξης: Ἀκούγοντας διαρκῶς ὁ παπαγάλος τῆς νὰ μιλῶν μπροστὰ του γιὰ τὰ καμώματα τοῦ μαρκήσιου, εἶχε μᾶστι νὰ φωνάζῃ:

—Μὰ τί τρελλός, εἶν' αὐτὸς ὁ μαρκήσιος!.. Καλέ, εἶνε γιὰ τὰ σίδερά!..

Ἦσαν ἀκριβῶς ἡ φράσεις ποὺ ἐξοφῶνε ἡ κυρία του γελῶντας ὅταν ἀκούσε νὰ τῆς διηγῶνται κάτι γιὰ τὸν μαρκήσιο!

Ἡ Σουζέτ ντὲ Νορθαζὺ ὅμως, δὲν γελῶσε. Στὴ συνεχὲς μεγαλοχολία τῆς, εἶχε ἀρχίσει νὰ παρατηρήται καὶ κάποια ἔξαιμα. Τώρα ποὺ εἶχαν περάσει ἐβδομάδες καὶ μῆνες, ἀπ' τὴν τρομερὴ ἐκείνη συνιδιαιετὴ τῆς μὲ τὴ γρηά-Μαγκέ... τώρα ποὺ ἡ ἑαφνικὴ ἐμφάνισις τοῦ Ἐδμοῦ φαίνονταν πιά ἐντελὲς ἀπίθαν... ἡ ζωὴ τῆς στὴν ἔρημῃ αὐτῇ κοιλιάδα ἀρχισε νὰ τὴν ἐκνευρίζῃ.

Τί ἔκανε ἐκεῖ;... Γιὰ ποῖο λόγο ἐπιτέλους ἔμενε ἐκεῖ... Ὅα ζούσε λοιπὸν διαρκῶς ἀπαράλλαχτες—τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη—κί' ἔτσι μονότονες, ὅλες τὴς ἡμέρες τῆς ζωῆς τῆς!..

Ἡ πλῆξι, ἡ μονοτονία, τὴν ἔπνιγαν. Νὰ φύγῃ πάλι... Ποὺ νὰ πάῃ, ὅμως;... Ὅπου καὶ νὰ γιγανέ, δὲν θὰ ἦταν πάντα ἡ οὐζὺν ἐνὸς κακοῦργου, ἐνὸς δηληπιόστατου;...

Ἐβλεπε τὴ ζωὴ τῆς τώρα, προωρισμένη νὰ κυλάῃ μέσα στὴ θλίψι καὶ στὴ μόνωσι... Καμμία ἔλπιδα χαράς, καμμία πιθανὴ εὐτυχία δὲν φαίνονταν μπροστὰ τῆς... Στὴ σκέψι, ὅτι αὐτὴ ἦταν τὸ ἄδω ὅμμα ἐνὸς ἐγκληματοῦ ἄλλου, δόλοκληρον ἡ ὕπασι (τῆς ἐπαναστάτου... Κ' ἡ νεαρὴ ψυχὴ τῆς, ἦταν ὡστόσο πηλμυρομένη ἀπὸ ὅλο τὸ μῖος, ὅσο τουλάχιστον μποροῦσε νὰ χωρέσῃ...)

Γιὰ τῆς ἔκαναν τόσο κακό;...

Μισοῦσε τόσο τὸν κακοῦργο σύζυγό τῆς, ὅσο καὶ τὴ δαιμονισμένη ἐκείνη γρηά ἡ ὁποία τῆς ἀποκάλυψε τὸ ἐγκλήμα τοῦ!... Δὲν μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τῆς, ἡ ἀπαισιὰ τρελλή;... Ποῖος τὴν κάλεσε, ποῖος τὴν ῥώθησε, γιὰ νὰ διηγῶν τὴν τρομερὴ ἱστορία τῆς;...

Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ἡ Σουζέτ, μὲ τὸν Ἐδμο!... Τῆς μίλουσε πάντα ἐκείνος τόσο γλυκά!... Κατὰ τῆς ἔπινε τὰ χέρια μὲ τόσο γάδι, μὲ τόσο τρυφερότητα, ὥστε θὰ νόμιζε κανένας πὺς οὐτὲ τὴν ἀγγίζει καν!...

Ἀχ, πόσες ἡμέρες εὐτυχίας θὰ περνοῦσε μὲ τὸν Ἐδμο ἀκόμη, ἂν δὲν θριασκόταν ἡ στρίγγλα ἐκείνη νὰ τῆς διηγῶν τὰ ὅσα τῆς διηγῶντο!... Τὴν ἀγαποῦσε ὁ Ἐδμος κί' αὐτὴ ἔπινε τὸν ἀγαποῦσε... Ὡ, θέβαι: Καλύτερα θὰ ἦταν, νὰ μὴ μίλουσε ποτὲ τῆς ἡ γρηά-Μαγκέ!... Ὅα περνοῦσε, θέβαι, μὴ δόλοκληρον ζωὴ, κοντὰ σ' ἓναν δηλητηριαστὴ. Δὲν θὰ τὸ ἤξερε ὅμως κί' οὐτὲ ποτὲ τῆς θὰ τὸ ὑποπτεῖται!... Κί' ἔτσι, ποτὲ ἡ εὐτυχία τῆς δὲν θὰ συνεισφάσκει.

Ἀλλὰ πάλι, δὲν ἦταν καλύτερα ποῦμαθι τὴν ἀλήθεια;... Καὶ δὲν εἶνε προτιμώτερο νὰ ζῇ κανένας στὸ φῶς μιᾶς ἔστω καὶ τυραννικῆς ἀλήθειας, παρὰ στὸ σκοτάδι μιᾶς ὑποουλῆς αὐταπάτης καὶ ψευτιάς;...

Ἰσως! Μὰ τώρα ποὺ δὲν εἶχε κοντὰ τῆς κανένας νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὴν προσέχῃ καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ κί' αὐτὴ;

Ἡ ἀγωνία τῆς μεγάλωνε, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Τί ἔπρεπε νὰ κάνει; Ἡ πλῆξις θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ, στὰ ἀτελείωτα ταξίδια τῆς. Νὰ πῆγαινε στὸ Παρίσι;... Τί θάκανε ὅμως καὶ τὴ θάλεγε σὲ ὅσους θὰ τὴν ρωτοῦσαν γιὰ τὸν σύζυγό τῆς;

Μέσα στὴν παρασάλλῃ τῆς αὐτῇ, ἀρχίζει νὰ θυμῶν κί' ἐναντίον τῆς Κλαίρης ντὲ Μπρεζόλ, γιὰ τὴν ἐκείνη θέλησε σγεδὸν τὴ δηλητηριοῦσι τῆς! Ἄν δὲν εἶπε πεθάνει ἐκείνη, ἂν ἀντιστεκόταν στὴς προσπάθειες τοῦ Ἐδμοῦ νὰ τὴν δηλητηριοῦσι, δὲν θὰ ἦταν σήμερα αὐτὴ, ἡ Σουζέτ, τόσο δυστυχισμένη!

Μετανοοῦσε διως ἀμέσως κί' αἰσθανόνταν θαυμάτιον οἶκτο γιὰ τὸ ἐπίσης ἄδω ἐκεῖνο ὅμμα.

Κάποτε-πότε, ἐπιθυμοῦσε νὰ ργῶταν ἔτσι ἑαφνικά κοντὰ τῆς ὁ κ. ντὲ Νορθαζὺ. Ὅα ἦταν θέβαια τρομερὸ, ἀλλὰ ἂν τὴ συνάντιαι αὐτὴ κατὶ θάγαυαι τελοσπάντων!... Ὅα θγαυαι κατὶ τὸ διαφορετικὸ ἐπιτέλους, ἀπ' τὴν πηλκτικὴ αὐτῇ μονοτονία. Ἄν τὸν ἔδλεπε, θὰ τὸν ἔθριζε, θὰ τὸν ἔδλεγε... Ναὶ θὰ τὸν ἔδλεγε ὀριστικά τότε κί' ἔτσι θὰ λυτρωνόταν ἀπ' τὴ θασανιστικὴ κί' ἀδικατοχὴ ἀναμονὴ μιᾶς λύσεως: Ὅα τελείωνε ἔτσι, τελειωτικά μὴ τυραννικὴ ἀοριστία κί' ἐκκρεμότης.

Ἡ ἐξάδελφον Ἰσαυρίνα θὰ περνοῦσε πολὺ ἀσχημὴ ζωὴ, ἂν δὲν εἶχε τὸν παπαγάλο τῆς. Διγῶς αὐτόν, θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον ν' ἀνθῆξῃ στὴ μεγαλοχολία καὶ στὰ διαρκῇ νεῦρα τῆς Σουζέτ.

Μὰ συνέθε κατὶ τρομερὸ, τότε:

Ἐνα θράδυ καλοκαιρινό, τὸ ὁποῖο ἀρχίζει νάχῃ τὴν μελαγχολία τοῦ κοντινοῦ φθινοπώρου, ἡ ἐξάδελφον Ἰσαυρίνα ἦταν ἐπιπομένη σὲ μιᾷ πολυθρόνα, ἔξω στὸ ἔξλιον μπαλκονάκι, τοῦ σπιτοῦ τῶν. Στὰ χέρια τῆς κρατοῦσε τὸν παπαγάλο κί' ἔπαιζε μαζὺ του. Σαφνικά, ἓνα μεγάλο πούλ', ἀετὸς ἡ γερὰκι, ὄρμησε ἀπ' τὴ ὕψη, ἀρπάξε στὰ νύχια του τὸν παπαγάλο κί' ἀρχισε νὰ τοῦ μαθάι τὰ φερά τὸ κεφάλι του, ἀνοιγοκλείωντας συγχρόνως τὴς μεγάλες φτεροῦγες του.

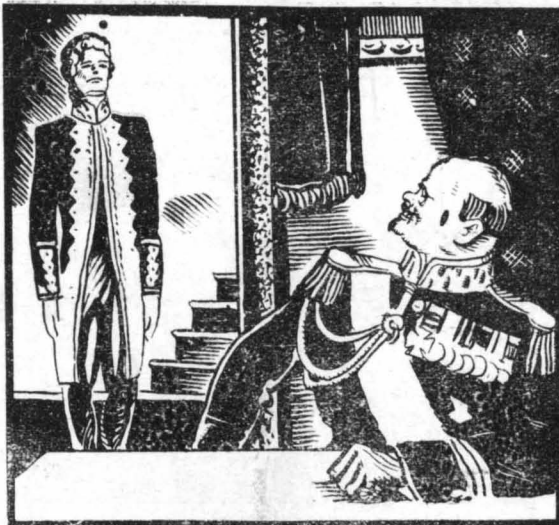
Ἡ δεσποινὶς Ἀθελέν, παρ' ὅλον τὸν κίνδυνο, θέλησε νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν παπαγάλο τῆς. Ἀλλὰ τὸ ἀγριο πούλι δὲν φοβήθηκε. Ἀφῆσε τὸν παπαγάλο, πήδησε στὸ κεφάλι τῆς μεσότοπος δεσποινίδος, κί' ἀρχισε νὰ μαθάι τώρα ἐκείνης τὰ μαλλιά, ἐνὸ ὁ παπαγάλος—ἀνίσχυρος ὁ καυμένος—περιοριζόταν νὰ ξεφωνίζῃ σπαραχτικά.

Τότε ὅμως, ἀκούστηκε μὴ δυνατὴ παιδικὴ φωνή:

—Λόζ!... Ἐδῶ, Λόζ!... Ἐλα ἔδῶ, ἀμέσως!

Συγχρόνως, δυὸ χέρια στῆρήτηκαν στὸ καγκέλλο τοῦ μπαλκονικοῦ κί' ἓνα ὥραιο παιδικὸ κεφάλι ξεπρόβαλε. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔτρεχε ἀπὸ μέσα κ' ἡ Σουζέτ, ἀνήσυχη γιὰ τὸ πανδαμνιο ἐκεῖνο!

Τὸ ἀγριο πούλι, ἀφῆσε ἀμέσως τὸ κεφάλι τῆς Ἰσαυρίνας, καὶ πήδησε στὸν ὅμο τοῦ κυρῶ του: Τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου, δηλαδή. Ἀπηλλαγμένη ἡ δεσποινὶς Ἀθελέν ἀπ' τὸν φερωτὸ ὕψος τῆς καὶ δίχως νὰ νοιαστῇ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τῆς, ἔτρεξε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν ἐντρομο παπαγάλο τῆς. (Ἀκολουθεῖ)

Εἶχε τὴ μανία νὰ χρυσοστολίζῃ τοὺς ὑπηρετὲς του...